

— А дѣ бѣше до сега? Дѣ ся намѣрваше, толкозь време, добра моя дружке? — Не мя пытай Янке! — Тука ли бѣше? — За злѣ честь тука бѣхъ. — Съсь всичкото ваше семейство? — Родителитѣ ми не сѣ живы вече. — Не сѣ ли живы?... белкимъ майка ти, добрата ти майчица, баща ти. — Увы! Умрѣхъ. — Ама какъ, кога? — Прѣди годинѣ нѣщо; отъ кахъръ.

— Оженена ли си, Магдалинке? — Оженена ли? Кешкы да бѣхъ оженена. — Но, какво има да ти е станѣло? — Станало ми е каквото бы могло да мя прокъне да ми стане сърдце което бы было най враждебно расположено къмъ мене. — Истѣлкувай ми ся, добра моя дружке. Що страдашь? Какво ти е?

И младытѣ вѣздохъ въ прустѣтъ. — Дойдохъ за да ти обадиъ, рече Магдалинка; ще ся научишь всичко и ще мя оплачешъ; увѣрена съмъ. Но кѣдѣ е майка ти? — Отколѣ лежи болна; жалостны събитія, за които ще ти прикажѣ, спомогнѣхъ на това. Може да страдаемъ еднакво. — Съ тебе какво има да ся е случило, драга моя Янке? — Оженихъ ся и съмъ неженена. — Какво ще да каже туй? Сватбата стана и вѣнчахъ ся съ човѣкъ, който счелъ оженванъето като срѣдство за да искара пары. — Какъ може да стане това? — Ето ще ти прикажѣ на кратко, дружке Магдалинке. — Баща ми, споредъ системата която владѣе злѣ у насъ, ся потруди и добрѣ да мя даде на богатъ мъжъ, който да е въ чаршіитѣ и да има голѣмъ почетъ за имотѣтъ си. Азъ нѣма за какво да гълчя на бащѣ си горкыйтъ, той го мислеше за добрѣ и тѣй го правеше, искаше да ми оздрави едно добро бѣдуше и да мя направи честита. Но прѣди да ся рѣши да свърже честѣтъ на дѣщерѣ си съ такѣвъ единъ човѣкъ, не ся погрыжи да испытѣ и да изучи характерѣтъ му. Това ми докара злочестиятъ ми. Единъ день токо отведнѣжъ тѣй, добрыйтъ ми баща